

lad os vor Skyld, som vi forlade vore Skyldnere. Det Løfte, De her gav Gud, kan De dog ikke allerede have glemt? Jeg forsikrer Dem, at Gud i hvert Fald ikke har glemt det. Hvad Uret der end kan være begaaet imod Dem, saa er det Deres Pligt at tilgive. I et Øjeblik som dette maa De ikke tænke paa at bringe et Menneske i Ulykke.“

Denne præstelige Formaning gjorde for saa vidt sin Virkning paa Hr. Søholm, som hans Ansigt straks fik det samme enfoldigt fromme og lydige Udtryk, det havde haft under Kommunionen. Men saasnart Præsten tav, var han igen som før.

„Saadan en, der nægter at hjælpe en syg og lidende, han er ikke noget Menneske, Hr. Pastor! Rasmussen fortæller mig ogsaa, at Manden lever som en ren Tyrk og Hedning og ikke engang lader sine Børn døbe. Har man hørt noget saa forskrækeligt? Hvordan kan De dog tage en saadan Person i Forsvar, Hr. Pastor?“

„Jeg forsvarer ham ikke — allermindst hans Vildfarelser naturligtvis. Jeg ber Dem blot om, mest for Deres egen Skyld, at opgive Tanken om at anklage ham. Gengældelsens Ret tilkommer alene Gud.“

„Naturlig! Det forstaar sig! Men det maa jeg dog ha' Lov at sige Dem, Hr. Pastor, at jeg er meget overrasket over, at en Præst i vor danske Folkekirke vil gaa i Forbøn for en Mand, der lar sine Børn rende rundt uden Herrens Daab ligesom Negerunger og Hottentotter. Jeg vil rent ud sige, Hr. Pastor, at det skuffer mig meget.“

„Han er min Bror,“ sagde Præsten stille.

„Hvad siger De? Deres . . . Nej, hør nu! . . . Det er ikke muligt! . . . Maa jeg spørge, hedder De Gaardbo?“

„Ja.“

„Det var som Pokker! Deres Bror! . . . Det gør mig virkelig ondt for Dem, Hr. Pastor! Men nu forstaar jeg naturligvis bedre Deres Standpunkt. Det er jo ikke mere end rimeligt, at De gerne vil holde Haanden over en nær Slægtning, om han ogsaa er vanartet. Men det forandrer jo ellers ikke noget paa Sagen.“

Præsten rejste sig nu for at gaa.